

РЕШЕНИЕ

№ 1756

гр. София, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Елена Попова

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **435** по описа за **2024** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на СДВР, депозирана чрез пълномощника му юрескансулт А. А., против Решение №5700 от 08.12.2023 г., постановено по АНД №11887 по описа за 2023 г. на СРС, НО, 2-ри състав, с което е отменен електронен фиш за налагане на глоба серия К №6763255 на СДВР, издаден на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.4 ЗДвП. Със същия на С. С. Я. от [населено място] е било наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП, извършено при условията на повторност.

В жалбата се твърди, че СРС, в разрез със задължението си да прецени всички представени по административната преписка доказателства, е формирал вътрешното си убеждение без да ги обсъди в мотивите си и да посочи защо не ги кредитира, като по този начин е постановил едно порочно решение. В тази връзка касаторът счита, че описанието на нарушението, така както е направено в ЕФНГ, макар и кратко и ясно, с оглед изискванията та чл.189, ал.4 ЗДвП, е достатъчно за индивидуализиране на нарушението. По отношение квалификацията за повторност счита, че непосочването на датата на влизане в сила на предходния ЕФНГ не е съществено нарушение, доколкото същият е бил връчен на водача и той го е заплатил, видно от събраните във въззивното производство доказателства. Затова този пропуск не следва да се преценява като съществено нарушение, нарушило правото му на защита. Освен това и

предвид разпоредбата на чл.189, ал.2 ЗДвП твърди, че в тежест на санкционираното лице е да установи обстановка, различна от отразената от АНО, а доказателства, опровергаващи направените в ЕФНГ констатации, както и доказващи неговата невинност относно вмененото му нарушение, не са представени. Според касатора с оглед вида на нарушението поведението на водача не следва да бъде толерирано, тъй като поставя в опасност не само своя, но и живота на други хора. Предвид това ЕФНГ следва да бъде потвърден, за да има генерална превенция, която да установи спазване на ред и да има възпиращо, възпитателно и предупредително действие по отношение на останалите членове на обществото относно шофиране с превишена скорост. По тези съображения се иска отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което ЕФНГ да бъде потвърден. Претендира се юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на ответника, в случай, че надвишава нормативно определения минимум.

Ответникът, С. С. Я. от [населено място], в представен писмен отговор оспорва касационната жалба с подробни доводи за нейната неоснователност. Претендира присъждането на разноски.

Участващият в касационното производство прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е и ОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е бил електронен фиш за налагане на глоба серия К №6763255 на СДВР, издаден на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.4 ЗДвП, с който на С. С. Я. от [населено място] е било наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП, извършено при условията на повторност.

Въз основа на събраните в хода на съдебното следствие доказателства СРС е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 02.08.2022 г., в 13:52 часа, в [населено място], по [улица], в района до №10, с посока на движение от пл.“С. гара“ към [улица], при ограничение на скоростта за населено място от 50 km/h, МПС марка „Мазда“, модел „6“, с рег. [рег.номер на МПС] се движел със скорост от 74 km/h, установена след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 %. Изготвена била справка за собственост на МПС, видно от която собственик се явявал жалбоподателят. Нарушението било заснето с клип №11743f0/0316142, установено с мобилна система за видеоконтрол - автоматизирано техническо средство (АТСС) тип „СПУКС“, с радар ARH CAM S1, с регистрационен № на устройството: 11743f0. Същата била монтирана на участъка от пътя от служители на ОПП – СДВР, патрулиращи със служебен автомобил, с рег. [рег.номер на МПС] . Заснетото нарушение е онагледено със снимков материал. Отчетено било превишение от 24 km/h на разрешената скорост за движение в процесния пътен участък. С оглед така констатираното нарушение на основание чл.189, ал.4, вр.чл.182,

ал.4 от ЗДвП бил издаден електронен фиш Серия К №6763255 за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство, с който на собственика на МПС било наложено административно наказание „Глоба“ в размер 200, 00 /двеста/ лева за извършеното нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП, с допълнението, че нарушението е извършено повторно, в едногодишен срок от влизане в сила на ЕФ К/4076131.

От правна страна СРС е приел, че по делото е установено по безспорен начин, че жалбоподателят, в качеството си на собственик на моторно превозно средство марка „Мазда“, модел „6“, с рег.№ С А2292ТК, е превишил с 24 км/ч допустимата скорост за движение за населено място. Нарушението е установено от приобщените по делото снимков материал от заснемане с АТСС, удостоверение за одобрен тип средство за измерване, приложение и допълнение към удостоверение за одобрен тип средство за измерване, протокол за експлоатация на АТСС и график на нарядите, справки за регистрация и собственост на МПС.

Въпреки това отговорността на нарушителя не може да бъде реализирана поради допуснати съществени пороци в процедурата по нейното ангажиране, които са неотстраними в съдебната фаза на административнонаказателното производство. В тази връзка СРС е приел, че в издадения санкционен акт отсъства ясна индивидуализация на нарушението, което възпрепятства възможността да се узнае действителната воля на наказващия орган досежно обективните негови параметри и съществено ограничава правото на защита на санкционираното лице. Това е така защото в текстовата част на електронния фиш е записано, че се касае за нарушение на правилата за скорост, изразяващо се в това, че тази, установена за населено място, е превишена с 24 км/ч. Допълнено е, че простъпката е извършена в условията на повторност, в едногодишен срок от влизане в сила на ЕФ К/4076131. Според СРС правната квалификация се явява непълна поради пропуска да се отразят фактите, с които наказващият орган обосновава квалифициращият признак на състава - „повторност“. Не са посочени изрично видът на нарушението, за което е издаден и датата на влизане в сила на цитирания единствено като номер електронен фиш. Без тези пояснения не би могло да се отсъди, че се касае именно за нарушение, извършено в едногодишен срок от предходно санкциониране за същата по вид простъпка.

Освен това СРС е приел, че в ЕФНГ липсва изпълнително деяние сред фактите, вменени на нарушителя. Прочитът на електронния фиш не предлага информация посредством какво поведение (действие, бездействие или комбинация от двете) е изпълнен съставът на твърдяното нарушение.

Според мотивита на СРС така обсъдените пропуски на самостоятелно основание обосновават допуснати съществени процесуални нарушения, поради неизпълнение на правилото на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН.

СРС е установил също неспазване и правилото на чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН. Това е така, защото въведеното в електронния фиш нарушение касае неизпълнение на правно задължение да се съобразява ограничението на скоростта в населено място, което нарушение е описано като накърняващо „чл.21, ал.1 от ЗДвП“. Като съответстваща на материалното правило в контролирания в настоящото производство електронен фиш обаче е посочен санкционната разпоредба на „чл.182, ал.4 от ЗДвП“. Последната предвижда, че: „Когато нарушението по ал.1, т. 1 - 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 - 5 е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер, а за повторно нарушение по ал.1, т.6 и ал.3, т. 6 - предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер и лишаване от право да се управлява моторно превозно средство

за срок три месеца“. Този законов текст въвежда санкции за квалифицирани състави на нарушения на правилата за скоростта. Той обаче няма самостоятелно приложение, доколкото препраща към основните състави на множество различни административни простъпки. Тази структура на правната норма предполага винаги да се изписва привръзката към друга разпоредба, която е относима към фактите. В конкретния случай това не е сторено, което поставя както нарушителя, така и съда пред необходимостта да предполага волята на наказващия орган, тълкувайки я недопустимо спрямо изложеното в обстоятелствената част на електронния фиш. Като не е конкретизирал санкционната норма, административнонаказващият орган е допуснал неяснота на застъпваната теза за извършено нарушение и порок във волята си, изразяващ се в противоречие между словесна и цифрова квалификация на деянието, доколкото съществена част от елементите на нарушението се извеждат именно от нея.

СРС е приел, че не разполага с компетентност да изменя и по този начин да подменя изразеното властническо изявление на наказващия орган, още по-малко да го тълкува или извежда от събрания по делото доказателствен материал, доколкото противното разбиране би поставило правомощията на контролиращата инстанция в противоречие с принципа *reformatio in re ius*. При тези мотиви е отменил обжалвания пред него ЕФНГ.

Настоящият съдебен състав не споделя изводите на СРС, мотивирали го да отмени обжалвания пред него ЕФНГ.

На първо място следва да се посочи, че неправилно СРС е приел, че установените от него нарушения във формата на акта са съотносими към разпоредбата на чл.57 ЗАНН. Това е така, защото в случая е приложима разпоредбата на чл.189, ал.4 ЗДвП, която е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство, в отсъствието на контролен орган. Макар и нормата на чл.189, ал.11 ЗДвП да предвижда, че електронния фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието им (предвид реквизитите, установени в чл.189, ал.4 от ЗДвП), нито във връзка с процедурата по издаването им. Следователно, при констатиране на нарушения във формата на ЕФНГ, същите следва да бъдат съответсени към разпоредбата на чл.189, ал.4 ЗДвП, която предвижда, че електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното и заплащане.

При извършена преценка за наличие на посочените реквизите настоящият съдебен състав счита, че са налице нарушения, но същите не са от категорията на съществените, обуславящи отмяна на акта на това основание. Съществени нарушения са само тези, които ако не бяха допуснати, би могло да се стигне до друг резултат, което в случая не е така. Налице е както непълно описание на извършеното нарушение относно квалификацията му за „повторност“, така и непълнота на правната

квалификация на санкционната норма. В тази връзка правилно СРС е приел, че предмет на съдебен контрол следва да е връчания на нарушителя ЕФНГ, а не приложения към преписката от ответника.

Вярно е, че за да обоснове приложение на разпоредбата на чл.182, ал.4 ЗДвП, касаеща налагане на санкция при повторност, АНО е посочил само номера на предходно издадения ЕФНГ, без да посочи датата на влизането му в сила, необходима за да се прецени дали второто нарушение е извършено в едногодишния срок. Това нарушение настоящият съдебен състав счита, че не е от категорията на съществените, доколкото от доказателствата по делото е установено, че на санкционираното лице е бил връчен този ЕФНГ и същият е заплатил глобата по него. Следователно той знае за издаването и влизането му в сила, при което правото му на защита не е накърнено. От друга страна в хода на съдебното производство е представена справка, от която се установява дата на влизане в сила на цитирания ЕФНГ, при което за съда не е налице невъзможност да извърши преценка на относимите към спора факти, за установяване на които следва да бъдат взети предвид всички събрани доказателства.

Налице е и установената от СРС непълнота в правната квалификация на санкционната норма, която обаче според настоящия съдебен състав също не представлява съществено нарушение. С допускането му не е нарушено правото на защита на наказаното лице, както е приел РС. Това е така предвид пълното и точно фактическо описание на извършеното нарушение в обстоятелствената част на ЕФНГ, в които словесно е описан фактическият състав на нарушението. Именно от фактическото описание наказаното лице в пълнота разбира в какво нарушение е обвинено и с оглед на изложените факти организира защитата си. Освен това в случая няма неяснота относно извършеното нарушение, а санкционната норма е съответна, но само непълна. Тази празнота се допълва именно от описанието и квалификацията на нарушението, които са приети за безспорно установени. В случая посочена като нарушена е разпоредбата на чл.21, ал.1 ЗДвП, като превишението на допустимата скорост за движение е 24 км/ч. При това описание е ясно в коя от хипотезите на чл.182, ал.1 ЗДвП е предвидено наказание за това нарушение.

Не се споделя и идводът на въззивния съд за липса на изпълнително деяние в обжалвания ЕФНГ. Съгласно разпоредбата на чл.188, ал.1 ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. В производството пред СРС безспорно е установено, че касаторът е собственик на МПС, с което е извършено процесното нарушение. Същият не е посочил друго лице, на което да е предоставил управлението му. Това е достатъчно, за да се приеме, че правилно именно той е санкциониран за това нарушение. Затова в такъв случай не е необходимо да се посочва дали деянието е извършено с действия или бездействия или в комбинация от двете. От съдържанието на ЕФНГ става ясно, че санкцията е наложена за движение на МПС с несъобразена с изискванията на закона скорост.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав счита, че неправилно СРС е приел наличието на съществени процесуални нарушения, мотивирали го да отмени прицесния ЕФНГ.

По тези съображения обжалваното решение следва да бъде отменено.

Настоящият съдебен състав счита, че фактическата обстановка, нарушението и авторството на деянието са правилно установени в хода на протеклото

административнонаказателно производство пред наказващия орган и в производството пред въззивната инстанция. Установено от представените прад въззивната инстанция доказателства е и извършването на нарушението при условията на повторност. Следователно всички релевантни за съставомерността и индивидуализацията на деянието факти и обстоятелства, които обуславят административнонаказателната отговорност, са установени и удостоверени. Предвид това процесният ЕФНГ следва да баде потвърден.

При този изход на спора основателно се явява своевременно направеното от касатора искане за присъждане на разноски. На касатора, който е представляван от юриконсулт, се дължат разноски в производството на основание чл.37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв. с оглед фактическата и правна сложност на делото. Тази сума ответникът следва да бъде осъдено да заплати на СДВР.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №5700 от 08.12.2023 г., постановено по НАХД №11887 по описа за 2023 г. на СРС, НО, 2-ри състав, и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш за налагане на глоба серия К №6763255 на СДВР, издаден на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.4 ЗДвП, с който на С. С. Я. от [населено място] е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП, извършено при условията на повторност.

ОСЪЖДА С. С. Я. от [населено място] да заплати на СДВР деловодни разноски за юриконсултско възнаграждение в размер на 80.00 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.